

Politikai
röpiratok

87

87/
666

b1675200769247

GRÓF

TELEKY LÁSZLÓ

RÖVID ÉLETRAJZA

KÉT KÉPPEL.

KIADJA

KOTSÁNYI LÁSZLÓ.

3.

PEST.

NYOMATOTT GYURIAN JÓZSEFNÉL.

1861.

1868

TELEKY LÁSZLÓ

HOZD KÉLTÁNYI

(Ki saját korának javára eleget tett, az élt minden időre.)

DE BALLACI GEZA

DE BALLACI GEZA

Egy egész élet boldogsága, még tán a mennyei élet örömei sem lennének képesek kárpótolni e sokat szenvedett szegény haza fájdalmait és veszteségeit.

Mintha minden perc azért rohanna a semmiség tengerébe, hogy az utána következő, annál több csapással terheltén sulyosodjék a Magyar nemzetre.

Alig mulik el fölöttünk egyetlen nap, melyen keseregünk, melyen gyászolnunk ne kellene. — Sziveinkben már annyi a gyász, hogyha még több veszteséget mérne reánk a sors keze, meg kellene alatta törnünk. Ime alig törلünk le könnyeinket, melyeket elvesztett jeles hazánk fiaiért hullattunk, s már is ujak törnek elő, mert nemzetünket ismét oly csapás érte, melyre nemcsak egyesek, hanem az egész nemzettest feljajdult, mivel az élet, mely **Teleki László**ban oly titokszerűen kioltatott, nem csupán sajátja volt az elhunytnek, de számot tartta reá az egész nagy nemzet.

Soká, soká fog betöltetlenül maradni azon hely, melyet hazánk e nagy fia, erőszakos halála által hagyott.

Hiában tekintünk körül, őt nem látják szemeink, de még csak hozzá hasonlót sem, mert Teleki László csak egy volt, — s ki méltó lehetne utódának neveztetni, azt ismét csak egy század szülhetendi.

Nagynak kellett lenni a viharnek, mely képes volt kicsavarni az erős tölgyet, melynek izmos derekához gyöngé növények kapaszkodának. És azily nagy viharok elől nincs menekvés, nincs szabadulás és olyankor mikor az fölöttünk dul, kétségbe kellene esnünk, ha nem tudnák, hogy a nagy vihar után annál melegebb a napsugár, annál szebben virulnak a le nem tiprott virágok.

Harcvihar után a szabadság és béke teljes fényében ragyog, hogy nekünk, kik megmaradánk a vihar dulása alatt, alkalmunk lehessen, hogy elhunyt nagy és jeles hazánkfiainak az általuk vallott eszméknek kivitele által emellessük a legszebb, a legdicsőbb emlékszóbot.

Igy a nagy eszme létesülvén, melyet Teleki Lászlónk vallott, melyért egész életén át küzdött, s a melyért hős küzdelmei közt elvérzett; — a **nép szabadság** nagy és szent eszméje, melynek hős bajnokául, nemes vértanujául Teleki László fog dicsőíteni, míg Magyar él.

„**Fortes creantur fortibus et bonis!**“ (az erősek, erőseket és jókat szülnek) a Teleki család jelmondata. És e jelmondatot e régóta dicsőségesen virágzó család minden tagjának élete igazolta. Egyik

a tudomány, polgári erények, — másik katonai bátorság és hősi önfeláldozásban tünteté ki magát kortársai fölött.

S a kit még most is könyezünk, s nagy szelleme hiányát még sokáig, tán örökké fogjuk érezni: **Teleki László** mind a tudomány- és polgári erények, — mind pedig a katonai bátorság és hősi önfeláldozásban egy fővel állt magasabban mindnyájunk fölött.

Sokat, nagyon sokat szenvedett egész életén át a dicsőült, de békével türe a sors által reá mért csapásokat, mert jól tudá, hogy az általa annyira szeretett haza is nyög a szenvedések sulya alatt; — jól tudá, hogy e szenvedések, s a balsors elhárítására törhetlen lelki erő szükségeltetik, azért a szenvedések sulyos napjaiban is szakadatlan munkásságot fejtett ki a haza boldogítása és fölvirágoztatása ügyében, hogyha majdan egykor a célt elérve látandja, annál nagyobb mértékben élvezhesse az örömet, a boldogságot, melyet a szabad élet nyujt, hogy annál nagyobb gyönyörúsége lehessen azon nép jólétében, mely annyi lelki erővel, oly magasztosan tudja türni a balsors csapásait.

De a végzet nem engedé meg, hogy e szép napokat megérhesse. Küzdelmeinek, munkásságának előestéjén ragadta ki őt a halál kérlelhetetlen keze körünkből. S így ezen férfiú, ki egykor Magyarországot a Francia köztársaság előtt képviselte, most ugyan az országot képviseli az Isten szent színe előtt, több vértanu társával együtt.

És most egy pillanatra törüljük le könnyeinket

és tettdús életének rajzolata által adjuk át emlékét az utókornak, hogy az példája által lelkesítve, hasonló nemes tettekre hevüljön.

Széki Teleki László gróf született Pesten az 1811-ik év február 11-én. Édes atyját szintén Lászlónak nevezék, (szül. 1764. † 1821) ki édes hazánk egyik legnagyobb tudósa s a Magyar akadémia egyik előmozdítója volt. Második neje **Mészáros** bárónőtől született hazánknak az oly gyászosan s titokszerűen kimult nagy fia, kinek váratlan halála megdöbbenette nemcsak hazánkat, nemcsak a művelt Európát, de az egész művelt világot. Mivel neve nemcsak a hazában, nemcsak Európában, de a világ más részeiben is ismeretes vala, s emléke mint e nemes fölálkozás, mint a férfiúi lovagiasság példányképe tiszteltetik mindenütt.

Gyermekéveiben, mint akkor még hazánk nagy családainál általánosan szokásban volt, magán nevelésben részesült, s csak a jogtudományokat hallgatá nyilvánosan előbb Pesten, majd Sáros-Patakon, s egy évig Berlinben.

Ifju kora napjaiban sokat foglalkozék az irodalommal, azonban ezt kedvenc tanulmánya a jog, nemsokára egészen háttérbe szorította.

1837-ben, huszonhat éves korában már az erdélyi országgyűlésre Fogaras-vidéke követül választotta meg. Azonban politikai élete csak 1843-ban veszi kezdetét, midőn a magyarországi gyűlés felső táblájánál, mint az ellenzéki-reformpárt hatalmas vezére lépett föl, s bölcs, higgadt nézetei, a nem-

zeti törvényekbeni nagy jártassága mindenkit elragadt, kik hallgaták a minden tekintetben jeles férfiú lélekemelő magasztos beszédeit.

Mint higgadt jellemű ember, mindent jól megfontolva cselekedett, nehogy egy elhamarkodott lépés által semmivé tegye az éveken át kivívott eszméket. De azon pillanatban, midőn munkálkodék, ereiben a tűz lángolt, s csak ily pillanatokban engedé magát heve által elragadtatni.

A ki Teleki Lászlót a magánéletben szerencsés volt ismerhetni, annak nyilvános életével is ismerőnek kellett lenni, mert máskép nem vonhatott igazságos következtetést azon jellemre, mely a magán és nyilvános életben annyira különbözék önmagától.

Magánéleti társalgásában valami vontatottságot, valami gyermekies szendeséget lehete észrevenni. Arca mindig derült volt; ismerősei mindegyikével kivétel nélkül személyesen beszélgete, s minden szava, minden mozdulata által jó indulatot árult el.

Ellenben az országgyűlési teremben arca szilárd, kemény kifejezést öltött, szemei mint a saséi bátran és szabadon jártak körül; csak is ily alkalmaknál lehetett azokban észrevenni azon lángot, mely keblét hevíté. Beszéleyeiben gyakran gúnyos volt, s ehez mindig hideg sarcasticus arcot öltött, — mindent egyenesen vett föl, szólásmódja rövid, de hatalmas; volt a szóvirágoknak s a cifra beszédű szónokoknak egyáltalában nem volt barátja, mivel a legnagyobb dolgokban is csak az egyszerűséget keresé.

Utóbbi időkben ha valakinek az utcán mutatták meg őt, nem volt képes az ember elhinni felőle,

hogy ez azon Teleki László kiről pár hóval előbb az egész világ oly lelkesülten szólt. Magatartása, öltözéke, hideg közönyös pongyolaságból állt, s fekete kalapja sokszor szánalomra méltó módon össze gyürve volt.

De azon férfiú, ki biztos kemény léptek, emelt fő, tüzes szikrázó szemek, annyi fenség és büszkeséggel haladt föl az országgyűlési terem lépcsőzetén, hasonlított a Teleki Lászlóróli fogalomhoz, mert itt már üdőbb volt neki a lég, — itt szabadon emelkedheték keble, az ő élete csak itt volt valódi, mást alig ismert, mivel neki nem vala más élete, mint a melyet már régen hazájának szentelt.

A Magyarországgyűlések mindig arról valának nevezetesek, hogy azokban a honatyák versenyeztek leginkább egymással, hogy ki tudja jobban forróbban szeretni hazáját! ki képes azért legtöbbet áldozni, ki tudja és akarja is egyszersmind ezt a szó szoros értelmében inkább boldogíthatni.

És a tekintetben kivétel nélkül mindnyájan Teleki Lászlónak ítélhetjük oda az elsőséget, mert ő áldozott tisztán hazafias indulatból, az önérdek legcsekélyebb szinezete, s minden utógondolat nélkül.

A döblingi vértanúnak tanítványa és benső barátja volt — és a végzet úgy akará, hogy sorsában is osztozzék. Egyformán gyászos véget ért mindkettő; egyforma mély fájdalom érzettel gyászolja hazánk mindkettőnek gyászos szomorú halálát.

Egyik francia író **Hugo Albert** a „**Croqui**“ban Teleki László politikai jellemét a következő szavakban esetelé:

„Szive edzett. Ő az ellenzéki párt **Marat**-ja; minél nagyobb ellenkezést és gúnyt lát, szellemének ereje annál magasabban s merészebben szárnyal. És e helyzete által az annyi előnybe jutott főúr, a kiváltságok és törvényes ősjogok ellen küzd: — a nép általános szabadsága — és az egyenlőségért a robot és dézma eltörléséért, az adózás és köztelher viseléséért. s. a. t.“

Az 1837-ik évben akadémiai tagsággal tiszteltették meg. 1841-ben írta „**Kegyenc**“ című történeti szomorújátékát, mely színműirodalmunk maradó becsü drága gyöngyei közé számítható. E színmű a nemzeti színpadon többször adatott, s az 1860 évi November hóban történt adatása alkalmával szintén érdemlett lelkesedéssel fogadták, annyival inkább, mivel 1848 óta csak is egyszer kerülhetett színre.

1844-ben számos kitüntetésekkel halmoztatott el: többi közt az akkor alakult „**Védegylet**“ elnökének választotta, mely diszes állást Teleki elfoglalván, az egylet dolgaiban tevékeny részt vett. A politikai jellegű ellenvédi „**Kör**“ pedig, mind az oppositionalis párt hatalmas vezérének, szintén ez évben választotta meg elnökeül.

Hogy tanítója és barátja Széchenyi gróf elvének egyik bajnoka volt, azt az 1847-ben megnyílt pozsonyi országgyűlésen számtalanszor bebizonyította, de ez elvet „**Kossuth Lajosé**“val egybeolvasztani törekedett, s egy egészszé alakította át; 1848 márciusában pedig határozottan a nemzet jogait fegyveres kézzel védelmező párt mellé állott.

Mindenikünk előtt ismeretes dolog, hogy

Széchenyi és Kossuth nagy törekvései nem egy uton ugyan, de egy cél felé haladtak, a közös haza boldogításának nagy célja felé. Így történhetett meg, hogy Teleki és Széchenyi közt némi hidegség állott be, s a legnagyobb magyart, a döblingi vértanút így találta a halál; nem szoríthaták meg egymásnak baráti kezét azok, kiknek nagy neveit a történet egymás mellett fogja egykor emlegetni, — s kiknek szomorú vége oly végzetszerűen hasonlít egymáshoz.

Kínosan töltött tizenhárom évi távollét után találkoztak ott fenn az Isten közelében, s megmutatják egymásnak a sok nagy sebet, a melyet kebleiken a hazaérti küzdelmek vágtak. És ha Isten azon szenvedések láncolatát, melyet átéltek, meghallgatandja, nem lehet hogy ne könyörüljön meg azon nemzeten, melyért ők, a dicső emlékü bajnokok a martyri halált kisz szenvedék! . . .

Az 1848 március 15-kén kimondott nagy szó után a megyék megválasztván követeiket az országgyűlésre, Teleki László Pestmegye Szolnok-abonyi képviselőjeként foglalá el helyét az ujonan egybeült honatyák sorai között.

Azon nagy és nemes törekvések, melyeket nemzetünk az anyfi dicsőség és gyászra emlékeztető 1848-49-ki években folytatott, fölhivá a külföld figyelmét. A nemzet által adott élethang nem hangzott el többé a pusztában; s a külföld, mely előbb szánó mosolylyal nézte hogy mit cselekszik azon nép, melyről már csak a régi könyvekben lehete valamit olvasni, s a melyről azt hívék hogy már régen meghalt, elenyészett; a törvényes jogalap, a hősies elszántság,

melylyel jogát vitatta, később a rokonszenvet felköltvén benne, annak melegével fordult hazánk sorsa felé.

Franciaországból **Lamartine**, s a frankfurti országgyűlés meghívást küldöttek Magyarországba, hogy ott képviseltesse magát.

Franciaországba 1848. aug. 31-én egyhangúlag Teleki László választatott meg, a frankfurti nemzetgyűlésre pedig **Szalay László** és **Pázmándy Dénes**.

Teleki elfogadá a követséget, s kilépve az alsó házból, elbucszott barátaitól s nem sokára Franciaország felé vette utját.

Sept. 9-én érkezék Párisba, hol a köztársaság által kirendelt hivatalos küldöttség fogadta, élükön **Bastide** és Cavaignac-kal, kik üdvözölték benne a népszabadság képviselőjét s egyszersmind biztosíták hazánkat Franciaország meleg rokonszenvéről.

Ezentúl Telekinek minden törekvése oda volt irányozva, hogy ügyeink állásáról a lehető legtisztább fogalmat adhassa a köztársaságnak, s a franciák érdekeltségét még inkább fölébreszthesse hazánk sorsa iránt. Csakhamar fölnyiltak előtte a legelőkelőbb termék ajtai, a legbefolyásosabb férfiak ismerettségét keresék; s mindennek eredménye lön, hogy a köztársaság elhatározá, hogy Pestre követet küldend, ki ott Franciaországot képviselje.

E követségre **Pascal Duprat** volt kijelölve, azonban nem jöhetett Magyarországba, mivel a bekövetkezett párizsi események az egész köztársaságot fölforgatván, az saját belügyei rendezésével lön elfoglalva.

Teleki azonban Párisban maradt, s az események lecsillapultával, midőn **Napoleon Lajos** lett a köztársaság elnöke, ő is elismeré hivatalosan Teleki Lászlót Magyarország képviselőjének.

És így a külföldön alkalma nyílt, hogy minél hatályosabban működhessék hazája jóléte- és fölvirágozásaért.

1849 év elején egy velösen, s nagy tapintattal irt röpiratott bocsáta ki: **„Le bon droit de la Hongrie“** (Magyarország jó java) cím alatt, mely nagy érdekeltséget gerjesztett, s Teleki nevét ismeretessé tette minden körökben.

Ezalatt itthon szomorúan mentek a dolgok. Aug. 13-ka minden reményt végkép kioltott a szabadságharc ügye iránt, mely ekkor egyidőre elbukott. Magyarország megszűnt önálló állam lenni.

Telekit Párisban érte a leverő hír, mely után megszűnt hazánkat képviselni.

De haza nem jöhetett, az ujonnan életbe lépett bécsi kormány hadi ítéletet mondott fölötte, s a meg nem jelentek közt ott volt az ő neve is legelől.

Azonban munkásságát, forrón szeretett hazája érdekében ezután sem szünteté meg végkép, s legalább szellemileg igyekezett harcolni annak ujonnan fölvirágoztatásaért; Francia és német nyelven nagy hatású emlékiratokat bocsáta ki, melyekben bebizonyítani igyekezett, hogy Magyarország függetlenségére szükséges Europa sorsára nézve. Ezenkívül A „Journ. de débats“, „La Presse“, „Evenements“, „Opinion Nationale“ és gyakran az angol, „Daily News“ is hoztak tőle avatottan szerkesztett cikkeket.

A lefolyt 12 év alatt csaknem folytonosan Franciaországban tartózkodék, hol egyike volt a legnépszerűbb férfiaknak. Mint az emigratio legtekintélyesebb tagja gyakorta megfordult a kormány körökben is.

Mint az emigrantok közt legszélesebb ismeretekkel bíró férfiúhoz, a kormányok fölvilágosítás végett sokszor fordulának Telekihez.

Az 1859-ki osztrák-olasz háború kitörésével elhagyván Franciaországot, Turinba ment, hol Cavour gróffal gyakorta értekezék. A villafranciai békekötés létrejötte után pedig ismét Párisban, majd Genfben fölváltva élt, s ez idő alatt többször megfordult Dresdában, hol két nő rokona lakik.

1860. dec. 11-ki Pest megye első alkotmányos gyűlésén, midőn neve először említették, a gyűlésterem szünni nem akaró éljen riadásoktól zengett mintegy tanúságaul annak, hogy a nyomasztó sajtó viszonyok dacára sem voltak előttünk a nagy férfiú tettei ismeretlenek.

Mindnyájan emlékezünk még, hogy mi történt pár nappal ezután Telekivel Dresdában. Ekkor meggyőződheténk, hogy mi volt ő a külföld előtt.

Szabadon bocsátása után hazájában is fogoly maradt, nem lévén szabad e határon átlépnie, s a külföld ön tartózkodó honfitársaival minden összeköttetés megszüntetésére volt kényszerítve.

Itthon a merre csak megfordult, mindenütt kiüntetésekkel halmoztaték el, az ujonan megalakult „Nemzeti Kör“ tiszteletbeli elnökének választá. Szolnok Abony városa pedig mint 1848-ban egyhangúlag kiáltotta országgyűlési képviselőjévé.

April 8-án, mikor a Széchenyi-requiemről az egyházból kilépett, a „Szózat“ éneklése félbenszakadt, s helyette „Éljen Teleki László!“ fölkiáltások hangzottak. A kardos ifjak kardjaikat feje fölött mintegy mennyezetül tartva, kísérek szállására a szervitátéren lévő Teleki házba, hol a nagy tömeg alig férhetett meg a téren.

Teleki a kapu alatt beszélt a néphez, kijelenté, hogy e kitüntetést nem személyes érdemei, hanem inkább azon eszmének tulajdonítja, melyet képvisel, és sokan képviselnek a külföldön még most is hazánkfiái, kik a mig vissza nem térhetnek, nincs nekünk alkotmányos életünk, nem kegyelemből — mondá — kell nekik hazájukba jönni, hanem diadalmenettel, mert ők nem bünösök, hanem egy dicső eszme bajnokai; ő pedig fájlalja, hogy **korábban kellett hazájába visszatérnie, mint akará.**

Az ifjuság ekkor fölemelte őt, nevét kiáltozván a lelkesült tömeg. Sok helyen lehete hallani e szavakat is: „Éljen Teleki László, Magyarország nádora!“

És azon tömeg, mely ekkor örömradiással üdvözlé a nemes hazafit, épen egy hó mulva gyászoló szívvel és bánatos arccal állt ravatala körül; s keserűen sóhajtott föl, hogy a keserü pohár még se mult el e sokat zaklatott szegény hazától.

Teleki László neve örök, valamint elve is, melyet képviselt és az áldás, melylyel emlékét elhalmozzuk.

Gróf TELEKI LÁSZLÓ halálára.

Meddig engeded még magyarok Istene!
 Hogy egyre sujtoljon a balsors érez-keze? . . . .
 Hazám, szegény hazám!
 Halvány arczod látni ugy fáj a nemzetnek!
 Hullnak egymásután, kik téged szerettek
 Szent hévvel, igazán!

Még most is hull könyved nagy SZÉCHENYInk miatt,
 S PALÓCZYnkért — s ím rád újra gyász nap virad:
 Meghalt gróf TELEKI!
 Hajh, midőn legnagyobb szükséged volt rája:
 Hü fiadat, a sors, kebled fájdalomra
 Akkor öntötte ki!

Mint mikor a régen zajongó tengeren
 Száll a rongált hajó s a vihar ott terem
 A felhő kebliből,
 Uj erővel elötörnek a hullámok,
 Dörög az ég, egymást érik a villámok,
 S a kormányos kidől.

Megrendült a nemzet, mint a hajó népe,
 Egyszerre fölajdul, elhalványul képe,
 A gyász látvány fölött.
 Nem csillámlik remény a távol ködében,
 Áll a sujtott nemzet a kín tengerében
 Aggasztó gond között! . . . .

Ki volt e nagy halott? édes hazám, neked
 Lángolva szerető leghívebb gyermeked, —
 Nekünk vezérünk volt.
 Honfi, ki elvébez halálig hü maradt,
 S rendületlenül a szent lobogó alatt
 Igaz ügyért harczolt.

Bár a főrendek dízsorában ragyogott :
 Mint ember megosztá a néppel a jogot ;
     Szent, nemes volt elve.
 Tudta : a hon erős alapot úgy nyerhet
 Ha minden osztozik jogokban, — a terhet
     Közösen emelve.

Polgári szabadság ! mint szeretett lelke,
 Képedet mily forró kebelével ölelte
     Dicső hazánkfia !
 S mily könyes szemekkel tekintett az égre,
 Midőn a fájdalom, szent ügyedre végre
     Meg kellett buknia !

Békével tűrte a száműzetést értted,
 Nem felejté a hont s a te drága képed,
     Melyet keblébe zárt.
 A Nemzetnek kívül kereset barátot,
 S miként örült, habár csak távolról látott
     Egy kis reménysugárt !

Nemzetünk leginkább neki köszönheti,
 Hogy a külföld rokonszenvvel emlegeti
     A magyarnak nevét.
 Eleinktől festve úgy voltunk mint rémek, —
 Ő, a nemes lovag, ő ismerteté meg
     Fényes, szép szellemét.

A kevéssé s félreismert magyar névre
 Tizenkét év alatt ott künn évről évre
     Ragyogó fényt vetett.
 Szép tulajdoniért becsült, tisztelt vala,
 Szerették, becsülték, tisztelték általa,
     S benne a nemzet.

Jól emlékezünk még Drezdának nevére,
 Honnan a nagy, nemes lovag nem úgy tére
     Mint ohajtá haza.

Oh akkor a néhány kínos nap eltelte
Után, rég nem látott fiát mint ölelte
Keblére a haza!

Halvány borus arcza kezde földerülni,
Azt hívé: sokáig fog neki örülni,
S hajh, nem örülhetett!
A küzdők sorából kidölvé, lön holtta,
Egy rejtélyes golyó örökre kioltá
A drága életet!

Kidölt a nagy vezér, de nem úgy vérzett el,
Mint Epaminondas, diadalérzettel,
S édes sohajjal.

Kinek győzelem közt ontott nemes vére,
Párologva szállt fel hazája egére,
S lön szép, piros hajnal! . . . .

Ő nem a diadal perczében hagyta itt
Jog s nemzeti létért küzdő hív társait,
Az elszánt csatában.

Nem tudva, hogy vár-e reájok koszorú,
Csak azt látva, hogy mély a bánat, a ború
Az egész hazában.

Itt hagyta társait s minket, elköltözött,
S mí válponton állunk remény s kétség között,
Töprenkedve — de nem!

Ő el nem hagyhatott, nem hagyott el téged,
Ki egész éltében hevült, tett vitt értted:
Szenvedő nemzetem!

Csupán a porhüvely, csak a földi kéreg,
Gyöngé borítéka nemesebb részének
Foszlott csak le róla.

Emléke, szelleme köztünk örökké él,
Örökké ott lebeg a jók küzdelménél,
Jogainkat óva.

Az idő mohától nem félhet a derék,
 TELEKI él — tenni az ifjú nemzedék
 Emlékénél tanul.
 Dicsőült szelleme fogja hevíteni,
 Hogy törvény s jog mellett kész legyen küzdeni
 Tántorithatlanul.

Minden igaz kebelt ezen magas szellem,
 Hevít egyesülni kül- s belbajok ellen,
 Míg csak lesz egy magyar.
 Míg csak nemzetünkre — mitől Isten mentse —
 A hazát annyiszor sujtott balszerencse
 Szemfedőt nem takar! . . .

Hadd vegyüljön hamva e hon pora közé,
 Melyet, míg balsorsa külföldhöz kötözé,
 Látni ugy ohajtott ;
 Melynek felejthetlen kedves képe felé,
 Midőn szívét nehéz kín árja terhelé,
 Annyiszor sohajtott !

Ő boldogabb mint kün sok hű hazánkfia,
 Kiktől nem véelve el kellett szakadnia,
 Még nem oly nagy régen.
 Azoknak élte ott hullámhányta ladik,
 Ő boldog, kiszenvedt, csöndesen nyughatik
 Hazánk szent földében.

Szerencsés, boldog ő ; mert uj hantjainál
 Szeretett s szerető nemzete sírva áll, —
 Mi csak dicsők bére.
 Babérkoszorút tesz hamva sátorára,
 S zokogva felkiált : áldás a hazára !
 Áldás emlékére !

Losonczy László.

HÍVÁS
 A Magyar Nemzeti Színházhoz
 Budapest, 1851. évi
 szeptember 15-én
 a Magyar Nemzeti Színház
 igazgatója, Dr. J. J. Szebenyi
 a következőképen hirdeti:

SZERKÉPH. TELEKI SZABÓ
 VEGYÉSZMESTER
 A Magyar Nemzeti Színházhoz
 a következőképen hirdeti:

A Magyar Nemzeti Színházhoz
 a következőképen hirdeti:

HÍVÁS
 A Magyar Nemzeti Színházhoz
 Budapest, 1851. évi
 szeptember 15-én
 a Magyar Nemzeti Színház
 igazgatója, Dr. J. J. Szebenyi
 a következőképen hirdeti:

A Magyar Nemzeti Színházhoz
 a következőképen hirdeti:

